

БИЛТЕН

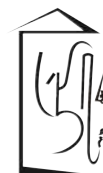
ДАНАС НА РЕПЕРТОАРУ
КО НЕМА У ВУГЛА, ГУГЛА
Књажевско-српски театар Крагујевац

ШАБАЧКО
ПОЗОРИШТЕ

ПОКРОВИТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

Љубиша Баровић

ДЕЦА СУ ЉУДИ ДО КОЈИХ МИ ЈЕ НАЈВИШЕ СТАЛО

Представа "Малиша у земљи књига" указује нам и опомиње нас да наша деца не читају и да ту празнину попуњавају неадекватни садржаји. Како доживљавате и објашњавате појаву да публика, како смо чули на округлом столу, често не препознаје јунаке бајки уз које смо сви одрастали - Снежану, Пипи Дугу Чарапу, Моглија?

То је тужно. О чему је реч? О понуди. Окружени смо будалаштинама, нема никакве културе у јавном животу, па самим тим ни у дечијем. Деца преписују то што виде. Теби сад може свако свашта да каже и да не одговара. Може свако да те слика и да од тога прави причу, интригу. То је сада модерно, да се стварност спинује. И ја се онда борим. Превелика је реч али моја улога, као јавне личности, али и као човека и да нисам јавна личност, јесте да о томе отворено говорим. У представи "Царево ново одело" имамо причу везана за дрогу, за ријалити шоуеве. И то има ефекта, реагују деца.

У то да деца лепо реагују смо се уверили данас у Лазаревцу. Да ли њихове реакције увек испуњавају ваша очекивања?

Ја сам посматрао више публику него глумце и видео сам, иако је публика за мој укус мало млађа, али сад је врло тешко направити ту разлику која је то циљна група и онда ја тако и радим. Ја пишем и правим онако како ја мислим да треба а онда - ко се укачи, укачи, ко се не укачи, не укачи, шта ћу ја. Нека гледа неке друге представе. Јер мене то тишти. Оно о чему ја пишем, мене то тишти.

Ја имам овај пут, тако сам ја зацртао и то је оно што ја радим - да се не лажем. Оно што је добро неко приметно, није фолирантска представа. Сви они то све добро знају. Све су они препознали, чуо сам ја реакције. И кад се каже Шакира, они кажу Шакира. То је убацио колега, то нисам ја написао, дозволио сам му.

А за Багиру не знају?

Наравно да не знају. Е сад, ако бар један пожели да прочита "Књигу о џунгли", ми смо успели.

Како сте одабрали књижевне ликове које сте увели у причу?

У суштини, није ништа случајно, ја то три године промишљао па напишем за 7 дана. Кроз Моглија сам показао какви смо ми људи незахвални. Говорим о људском роду. Да нас више интересује власт, "убија своју децу да би владали". То је сурова реченица ал тако је. Преко лешева до циља. Преко Пипи сам хтео да покажем да је он добра душа. Он се кроз целу представу поправља и то је моја мисија.

Као и неке претходне представе на овом фестивалу, посебан акценат и код вас је на универзалним вредности, само на много савременији начин. Кад

кажем начин, нарочито мислим на специфичан језик којим главни јунак говори. Како публика прима поруке које на овај начин шаљете?

Ја се трудим да њима то буде забавно, односно смешно, односно лакше се кроз смех истина и схвати. Намерно сам то хтео да се те неке вредности на којима сам ја одрастао да се сачувају. То је сада прича о времену у коме пролазе фукара и грамзиви људи који ће умрети жељни и гладни а да тога нису свесни. Моја дужност је негде као човека који то препознаје, на основу божијег дара, да то изнесем јавно и кажем онима до којих ми је највише стало. То су деца, ја их посматрам као људе који су будућност ове земље, ове планете.

Из свега што сте говорили на округлом столу данас и претходних дана, већ сте оставили јак утисак о томе колико вам је најмлађа публика значајна. С тим у вези, чули смо критике на рачун колега које играње у представама за децу сматрају другоразреним и критике на рачун позоришних стваралаца који деци пласирају "скарабуц". Који је ваш рецепт за добру представу и добру публику?

Ја шта тражим од себе то је да мора да буде у стиху, мора да добро победи зло и не сме да буде досадно. То су три ствари које ја тражим од себе док пишем. Како ми мислимо да одгајимо будућу публику ако представе буду скарабуц? Наше представе морају барем да делују да су скупочене. Не говорим о парама него да напуни уши и очи и да има поруку.

Наталија Ђуровић

Александар Радуловић, глумац и уметнички директор Народног позоришта Пирот ПОЗОРИШТЕ ЋЕ ОПСТАТИ

Ансамбл Народног позоришта Пирот је 6. новембра извео „Хасанагиницу“, поетску драму Љубомира Симовића. Трагичну причу о жени, браку, стиду, неразумевању, патријархату и ослобађању режирао је Андреј Цветановски.

Симовић је писао по мотивима истоимене народне баладе. Она је преведена на више европских језика, у српској књижевности доживела више драмских обрада, у театру бројне сценске поставке. Какав сте однос имали према широкој рецепцији „Хасанагинице“?

Кад постављате „Хасанагиницу“, постоји неколико ствари које морате поштовати, али основна је Симовићева поетика. Он је најпоетичнији писац на нашим просторима и није чудо што је толико превођен и извођен. Ипак, нисмо имали никакав притисак. Оно што је редитељ донео, а мислим да остала извођења овог комада то немају, јесте упоредна прича. Кад се помене „Хасанагиница“, најпре се помисли на супружнички однос, а редитељ је желео да у равни са том води причу о дисфункционалној породици Пинторовић. Иначе, и наша и свака друга изведба „Хасанагинице“ говори о положају жене у друштву. Нажалост, чини се да се он ни у 21. веку није битно променио.

Бег Пинторовић, силник мотивисан интересима, игра се животом своје сестре. Како сте градили свог јунака и, у крајњем случају, бранили га?

За мене је ово искуство било драгоцено јер сам пријемни испит на факултету полагао изговарајући његов монолог, а сада играм у регуларној подели у свом позоришту. Није било лако. Све што он ради, наравно, укључује интерес, али ми се чини да му то није примарно. Он би рекао да сестри жели добро. Доста смо

разговарали о тој дисфункционалности породице. Вероватно се и мајка Пинторовића, која гледа своју кћерку, и сама мучила. Тада су такве ствари биле нормалне. Жена је била објекат.

„Хасанагиница“ је још један наслов на списку класичних дела српске и светске драмске књижевности које сте у досадашњој каријери одиграли.

Какво год време дошло, класици ће увек бити класици, мада је Симовић и жив писац и савременик. Забринут сам шта ће из овог нашег сулудог времена за 100-200 година остати од свега што се данас ствара у свим уметностима. Иначе, драго нам је што смо играли у Лазаревцу јер Пулс театар има своју „Хасанагиницу“ у режији Милоша Јагодића.

Какав је значај „Малог Јоакима“ и „Јоакима Вујића“, фестивала Заједнице професионалних позоришта Србије?

На фестивалима можемо видети једни друге, али и то колико смо сиромашни и колико се боримо. Као уметнички директор Народног позоришта Пирот, могу да кажем да уопште није лако. Ми нисмо профилисани, али као једино позориште у граду, али и округу, морамо имати репертоар који задовољава укусе и жеље свих. С нашим буџетом то је изузетно тешко. Трудимо се да покријемо ширу публику, позоришне сладокусце и дејчи узраст. Од четири-пет представа годишње, две радимо за децу. „Мали Јоаким“ је изузетно значајан јер повећава продукцију у позориштима која нису уско профилисана. Откако се осамосталио, продукција је озбиљнија. Представе су разноврсне и квалитетне. „Јоаким Вујић“ нам је, такође, важан. То је фестивал нашег удружења и трудимо се да будемо међу селекованима. Награда је потврда еснафа да сте на правом путу.

На којим принципима треба обликовати младу публику?

Позориште је старо колико и човечанство. Не знам шта се може десити, али знам да неће нестати, само је питање форме у којој ће опстати. Наравно да позориште има едукативни карактер, али све иде из породице, која је најважнија. Сваким доласком деце у позориште утичете на њих, али су нека чудна времена. Систем вредности је изгубљен. И зато је важно што ће се неко дете, које је вечерас било у сали, за 10-15 година сетити представе и што ће то произвести нешто у њему. То је начин образовања деце и опстанка позоришта.

Милеса Караџић

ПОВЕЉЕ

Поводом 130 година позоришног живота у Пироту и 75 година рада позоришта након завршетка представе повеље за уметнички допринос и афирмацију овог театра уручене су редитељки **Бојани Лазић** и **Пулс театру**.

Малиша у земљи књига, Народно позориште Лесковац

ИЗВЕШТАЈ СА ОКРУГЛОГ СТОЛА

Пре почетка разговора Анђелка Николић је похвалила организатора, који је обезбедио масовно присуство деце представама, истичући да је то ретка појава на многим фестивалима.

На питање о постојању табу средстава у позоришту за децу, одговарали су редитељ и глумци представе „Малиша у земљи књига“. Љубиша Баровић је нагласио да је битно култивисање публике и да то у Шапцу раде са школицом глуме „Весело мајмунче.“ Додао је да деца све препознају, да је потребно показати шта ко може и да је то дуготрајна мисија. Иако ова представа доноси анализу друштва, у њој се не фолира и не идеализује, већ се скреће пажња на појаве. „Ја о свему размишљам као глумац; за ограничење сам и не уважавам садашње ставове и ово је била лакша варијанта упозорења.“

Глумци су причали о схватању одраслих, о личним искуствима, о томе шта се догађа у породици, вртићима, школи, играоницама и док деца певају караоке. Филип Радивојевић је говорио о дружењу са децом, о сазнању шта раде и да они препознају језик улице у тексту и боље га разумеју него класичне приче из књига. Речју, „они све мање читају и не знају многе бајке, а предност имају мобилни телефони и садашњи „накарадни“ цртани и други филмови.“ Истакли су и моћ интернета и како деца (градска сигурно) не знају да се играју, да буду у природи и да се друже. Али, разумеју да добро побеђује зло и на томе се заснива порука о потреби тешње и планске сарадње позоришта и библиотека. „Јасно је да деца препознају референце које наглашава лик Малише и неопходна је вршњачка едукација и међусобне приче“ (Анђелка Николић). Иван Јанковић је истакао да децу не треба превише штитити,

нити држати под стакленим звоном, већ им показивати шта је добро и важно је научити их да правилно бирају. Истакнуте су вредности сонгова и стихва.

Све указује да у позоришту не треба да постоје табуи, али деци се пажња мора усмеравати на праве и вредне ствари. „Јасно је да су у представи представљене деци познате ствари, а онда им је препоручено да читају добре књиге“ (Дарко Бјековић). Наглашен је и проблем насиља и зависности и да се то често прихвата као нешто „in“ и „wow“ и да сви морају утицати, али су најважнији примери, посебно родитеља.

Стога „Од свих мракова најлепши је позоришни мрак“ (Баровић), а педагозима и родитељима – Апел: нађите време за децу, говорите им примером и вратите их доброј књизи!

Радмила Булатовић

Наташа Гвозденовић
ОСТАВИ СВЕ И ЧИТАЈ

Представу „Малиша у земљи књига“ по тексту и у режији Љубише Баровића, извело је Народно позориште у Лесковцу шестог фестивалског дана.

један другачији свет.

Наташа Гвозденовић

„Малиша у земљи књига“ прича је о младићу који проваљује у стан професора књижевности са намером да га опљачка, а затим се волшебно нађе у свету бајки да би прошао кроз сопствену иницијацију која укључује разне ликове који припадају свету дечије књижевности, ту су: Снежана, њена маћеха, Могли и Пипи дуга Чарапа, како би на крају стигао до љубави и доживео неку врсту преображаја. У представи играју, врло сликовито и харизматично: Филип Радивојевић, Иван Јанковић, Маја Јанковић, Тања Крчмарик, Душица Ивошевић и Петра Димитријевић.

Као писац, Баровић текст ствара пратећи оно што ће деца лако препознати, попут ријалити програма, затим их шармира главни јунак који је заправо шармантни деликвент - наш јунак Малиша у причу улази као пљачкаш и говори у сленгу (одлично га игра Филип Радивојевић) да би се даље путовање у свет бајки одграло као у неком необичном сну у којем се појављују неочекивани помагачи - Пипи дуга Чарапа и Могли који помажу јунаку Малиши који је нека врста обрнутог принца - по принципу архетипа битанге и принцезе.

Редитељски Баровић режира неку врсту савремене фарсе за децу која отвара низ значајних питања, а кључно је оно које је поменула на округлом столу селекторка Анђелка Николић: да ли постоје табу средства када је о дечијем позоришту реч?

Која је граница коју постављамо да би се приближили најмлађој публици? Који је начин да се деци покрене машта и да их у ово метамедијско доба научимо умећу читања?

Представа „Малиша у земљи књига“ то ради користећи језик који већина деце препознаје, а који припада треш естетици, тачније она им се обраћа из потпуне контре како би им упутила позив у

Катарина Ђоковић

ДА ЛИ ПОЗНАЈЕШ МАЛИШУ?

Шести дан 12. по реду Фестивала представа за децу и младе професионалних позоришта Србије „Мали Јоаким“ у Лазаревцу протекао је у знаку представе Народног позоришта из Лесковца „Малиша у земљи књига“, чији је аутор, редитељ и композитор Љубиша Баровић.

Главни протагониста Малиша говори уличним језиком, слуша турбо фолк музику, гледа ријалити преносе и облачи се као постдизелаш, односно уљудно не упасује горњи део тренерке у доњи. Појављује се из редова публике и уз подршку и одушевљење деце у аудиторијуму креће да опљачка библиотекарка који спава на просценијуму. Како прича почиње да тече, видимо да Малиша заправо жели да постане Јакиша, храбри јутјубер пред којим неће презати нико. Његово понашање је управо у складу са данашњим временом, помешано са довољном количином одсуством система вредности и одсуством стида. Агресија, неповољна особина по ово је у овом злокобном времену, нажалост, доживела статус тивијалности. Њу понајвише видимо у кратким, готово тренутачним изливима хирова Малише који је спреман да по цену свог комплекса уради све. То препознаје и потенцијално опљачкана жртва, Професор, који га успављује уз песму „Међу јавом и мед сном“. Тихим стиховима Лазе Костића Малиша улази у сан у ком му се појављују Снежана, њена маћеха Краљица, Могли и Пипи Дуга Чарапа. Судар данашњег света са ликовима из бајки није ни мало пријатан, јер имамо прилику да испред себе видимо јасне контрасте разума и сву плејаду нелогичности како се од Пипи Дуге Чарапе или Снежане уопште стигло до једног Малише. Суцесивни приказ рада и поступака деструктивних генерација којима је репутација пренета на инстант запажања, играју се са нашим стрепљењем уз проблематику разлике између знања и информисаности, фолиранције и искрености, табу тема, као и несналажљивости у егзистенцијалном смислу. Ни мало наивну ситуацију деце која одрастају сада, ту пред нама, аутор Љубиша Баровић хтео је да публици представи кроз стихове, што захтева додатну сложеност представе и уиграност глумца. Но, и поред захтевног драматуршког облика, представа „Малиша у земљи књига“ оставља горак укус не-

поштовања младих, неких нових клинаца ка знању и искуству других људи, али са друге стране даје много јачу, оптимистичнију поруку да ће праве вредности увек и свуда побеђивати оне хладне, мрачне и неприступачне теме којих има на прегршт.

Љубиша Баровић, редитељ, композитор и аутор представе за портал „Хоћу у позориште“ пренео је утиске са играња на овом фестивалу: „Имам такав однос да децу у позоришту никада не потцењујем, него са њима разговарам, један на један, и од њих највише учим. Можда ово делује бајковито или флоскуларно, али мислим да се деца у свему што пишем могу да се препознају и могу да разумеју. У свакој представи коју напишем, код тезе узраст представе пише „За децу и одрасле“, док је прича „Малиша у земљи књига“ претежно и понајвише намењена тинејџерима. Сада је већ питање и кад почиње узраст тинејџера, јер је данас све проблематично, али оно што ме радује на фестивалу 12. Малог Јоакима јесте да је публика била нижег узраста од оног за кога је представа писана и коме је намењена. Стајао сам у публици и гледао сам децу више него глумце и морам признати да су они, иако су били млађи, врло пажљиво комуницирали са представом. Реаговали су управо на оним местима на којима сам ја и хтео да реагују, тако да могу рећи да сам задовољан у потпуности.“

Катарина Ђоковић
Портал „Хоћу у позориште“

ДНАС НА РЕПЕРТОАРУ

КО НЕМА У ВУГЛА, ГУГЛА

Књажевско-српски театар Крагујевац

Текст: **Петра Цицварић**

Режија, превод, адаптација текста и избор

музике: **Слађана Килибарда**Сценограф: **Ана Колбјанова и****Слађана Килибарда**Костимограф: **Јелена Јањатовић**

Кореографија и сценски покрет:

Исидора СтанишићКомпозитор: **Драгослав Танасковић**Помоћник сценографа: **Саша Ђорђевић**

Помоћник редитеља и текст сонга „Селфи“:

Марија Ракочевић

Улоге:

Инес Весић – **Катарина Јанковић**Давор Јовић – **Младен Кнежевић**Ана Весић – **Анастасија Ђорђевић**Филип Јовић – **Богдан Милојевић**Библиотекарка – **Марија Ракочевић****РЕЧ РЕДИТЕЉА**

Представа „Ко нема у вугла, гугла“ приказује данашњи живот тинејџера, шта их занима, колико модерна технологија утиче на њих и које су све позитивне и негативне стране те технологије. Можете ли да замислите како би изгледао ваш дан без паметног телефона? Без друштвених мрежа? Без игрица? Нашем јунаку Филипу се десило баш то, а да дан буде још чуднији, Филип упознаје Ану, вршњакињу која није ни на једној друштвеној мрежи, уместо игрица чита књиге и нема паметни телефон него стару „циглу“. Ана воли да се дружи са пријатељима само у правом, а не у виртуалном свету. Шта се деси када се у библиотеци сретну двоје таквих вршњака и кад њихови родитељи постану део ове заврзламе? Да ли је тај паметни телефон стварно толико паметнији од нас? Погледајте у овој урбаној, љубавној и забавној комедији за младе.

Књажевско-српски театар у овом пројекту сарађује са Народном библиотеком „Вук Караџић“ из Крагујевца. Идеја је да укажемо деци на важност читања, образовања, као и на паметно коришћење мобилних телефона.

„Представу посвећујем Ивару, Мини и Миљи, мојим малим креативцима уроњеним у свакодневну борбу између књиге и паметног телефона.“

СУТРА НА РЕПЕРТОАРУ 18.00 (узраст 7+)

Представа у част награђених

ПИНОКИО КАКВОГ ЈОШ НИСТЕ ВИДЕЛИ

Краљевачко позориште

По мотивима текста „Пинокио“ Пеђе Трајковића

Текст и режија: **Миодраг Динуловић**

Сценограф и костимограф: **Ана Колбјанова**

Композитор и аранжер: **Драгослав Танасковић**

Сценски покрет и кореографија:

Др Вера Обрадовић

Дизајн светла: **Радомир Стаменковић**

Играју

Пинокио: **Владимир Јовановић**

Чика Ђоле: **Зоран Церовина**

Сајбер цврчак: **Стефан Миликић**

Вила Добрила: **Биљана Талић**

Лисац: **Предраг Павловић**

Мачак: **Никола Воштинић**

Радници: **Зоран Милић, Марко Живковић,**

Слободан Гајовић и Срђан Лазовић

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

Миодраг Динуловић, председник ЗППС

Ивана Недељковић, директор 12. Фестивала “Мали Јоаким”

Милош Крстовић, директор Књажевско-српског театра Крагујевац

Зоран Стаматовић, директор Народног позоришта Ужице

Владимир Ђуричић, директор Позоришта тимочке крајине

“Зоран Радмиловић” Зајечар

Градимир Филиповић, директор Народног позоришта Пирот

Спасоје Ж. Миловановић, директор Народног позоришта Ниш

Предраг Радоњић, директор Народног позоришта Приштина

Бранислав Недић, директор Крушевачког позоришта

Милена Богавац, директор Шабачког позоришта

Јелена Патрновић, директор Позоришта за децу Крагујевац

Милица Радуловић, директор Позоришта лутака Ниш

Драган Марјановић, в.д. директора Народног позоришта Лесковац

Ненад Јовић, директор Позоришта “Бора Станковић” Врање

Сеадетин Муџезиновић, директор Регионалног позоришта

Нови Пазар

Братислав Јанковић, в.д. директора Градског позоришта Чачак

МАЛИ
ЈОАКИМ

СТРУЧНИ ЖИРИ

Др Миливоје Млађеновић,
театролог

Љубица Бељански-Ристић,
позоришни педагог

Драгана Милошевски-Попова,
позоришни редитељ

СЕЛЕКТОР И МОДЕРАТОР

Анђелка Николић,
позоришни редитељ

КРИТИЧАР ФЕСТИВАЛА

Наташа Гвозденовић

БИЛТЕН 12. ФЕСТИВАЛА ПРЕДСТАВА ЗА ДЕЦУ И МЛАДЕ “МАЛИ ЈОАКИМ”

Издавач: Прво приградско позориште - Пулс театар Лазаревац

Уредник билтена и графичка припрема: Слађана Калик

Редакција:

Наталија Ђуровић, Радмила Булатовић, Милеса Караџић,

Катарина Ђоковић, Наташа Гвозденовић

Фотографија: Лазар Мандић